

KAIKKI AUTTAMAAN ELINTARVIKEVARUSTELUA JA KULKULAITOSTA!

Tulin jo Toimeenpanevan Keskuskomitean viime istunnossa maininneeksi siitä, että alkanut vuosipuolisko on erikoisen vaikea Neuvostotasavallalle. Vuoden 1918 alkupuoliskolla hankittiin viljaa 28 miljoonaa puutaa, jälkipuoliskolla 67 miljoonaa puutaa. Vuoden 1919 alkupuoli tulee olemaan edellistä vuosipuoliskoa vaikeampi.

Nälänhätä käy yhä pahemmaksi. Lavantauti on muodostumassa uhkaavaksi vaaraksi. Tarvitaan sankarillisia ponnistuksia, mutta toimintamme ei ole vielä läheskään riittävää.

Voidaanko löytää pelastus ja parantaa asiointilaa?

Epäilemättä voidaan. Ufan ja Orenburgin valtaus, etelässä saavutetut voitot, edelleen neuvostomielisen kapinan menestyminen Ukrainassa¹⁵⁷, avaavat mitä suotuisimpia näköaloja.

Me voimme nyt hankkia viljaa huomattavasti enemmän kuin mitä puolinälkäisen elintarvikenormiin vaaditaan.

Maan itäosassa on jo varattu miljoonia puutia viljaa. Sen kuljetusta haittaa kulkulaitoksen huono tila. Etelässä Voronezhin kuvernementin täydellinen ja Donin alueen osittainen vapauttaminen Krasnovin kasakoista tekee täysin mahdolliseksi saada viljaa paljon enemmän kuin kaikki aikaisemmat laskelmamme edellyttävät. Vihdoin Ukrainassa on suorastaan valtavia viljaylijäämiä, ja Ukrainan Neuvostohallitus tarjoaa meille apuaan.

Me voimme nyt päästä nälänhädästä ja vieläpä ruokkia kylläiseksi Venäjän nälkiintyneen maataviljelemättömän väestön.

Haittaa vain kulkulaitoksen kehnoisuus ja se, että on huutava puute elintarvikealan työntekijöistä.

On jännitettävä kaikki voimamme, innostettava jatkuvasti työväenjoukkoja tarmokkaaseen toimintaan. On luovuttava kerta kaikkiaan totunnaisesta arkielämän tyylistä ja työtavoista. On ryhdistäydyttävä. On ryhdyttävä *mobilisoimaan vallankumouksellisella tavalla* työntekijöitä elintarvikevarustelua ja kulkulaitosta varten *rajoittumatta* „juoksevan” työn puitteisiin ja menemällä pitemmälle, etsimällä yhä uusia keinoja lisävoimien hankkimiseksi.

Meillä on nyt mitä pätevimpiä syitä olettaa — mahdollisimman „varovaisen” ja jopa pessimistisenkin laskelmoinnin kannalta katsoen —, että nälänhädän ja lavantaudin voittamisesta tämän vuosipuoliskon aikana (tuo voitto on *täysin* mahdollinen) seuraa *täydellinen käänne* parempaan päin koko taloudellisessa tilassamme, sillä yhteys Ukrainaan ja Tashkentiin poistaa meillä raaka-aineiden vähyyden ja puuttumisen suurimmat ja pohjimmaiset syyt.

Nälkiintyneet joukot ovat tietenkin väsyneet, tuo väsymys on ajoittain yli-inhimillisen suurta, mutta ulospääsy on olemassa ja tarmon lisääntyminen on sittenkin ehdottomasti mahdollista, varsinkin kun proletaarisen vallankumouksen voimistuminen kaikkialla maailmassa käy yhä ilmeisemmäksi ja lupaa parantaa perusteellisesti myös ulkopoliittista eikä ainoastaan sisäpoliittista tilannettamme.

On ryhdistäydyttävä.

Jokaisen puoluejärjestön, jokaisen ammattiyhdistyksen, jokaisen ammatillisesti järjestyneiden ja jopa järjestymättömienkin, mutta nälänhädänvastaaiseen „sotaan” halukkaiden työläisten ryhmän, yleensä jokaisen neuvostotyöntekijäin ja kansalaisten ryhmän tulee asettaa itselleen kysymys:

mitä me voimme tehdä laajentaaksemme ja voimistaaksemme nälänhädänvastaista yleiskansallista hyökkäystä?

emmekö voisi korvata miesten työtä naisten työllä ja lähettää vielä lisää miehiä ratkaisemaan kulkulaitoksen ja elintarvikevarustelun vaativimpia tehtäviä?

emmekö voisi toimittaa komissaareja veturi- ja vaunukorjaamoihin?

emmekö voisi antaa tavallisia työntekijöitä elintarvikerintaman joukkoihin?

eikö velvollisuutemme ole lähettää keskuudestamme, ryhmästämmme, tehtaastamme j.n.e. joka kymmenes tai viides mies elintarvikevarusteluarmeijaan tai tavallista vaikeampaan ja raskaampaan työhön rautatievarikkoihin?

eivätkö jotkut meistä suorita sellaista neuvostotyötä tai yleensä muuta työtä, jota voitaisiin höllätä tai joka voitaisiin jopa keskeyttääkin järkyttämättä valtion tärkeimpiä ja pohjimmaisista tukipilareita? eikö meidän pitäisi mobilisoida heti nuo työntekijät elintarvikevarustelun ja kulkulaitoksen alalle?

Nouskaamme jälleen kerran ja toisenkin mahdollisimman lukuisana joukkona antamaan uutta iskua vanhan, kapitalistisen järjestelmän kirodulle elämänohjeelle, sille ohjeelle, jonka olemme perineet tuolta järjestelmältä, ohjeelle, joka on saastuttanut ja turmellut jokaisen meistä joko suuremmissa tai pienemmässä mitassa, ohjeelle: „jokainen huolehtii itsestään, jumala yksin kaikista”. Juuri tämä ryöstönhimoisen, saastaisen ja verisen kapitalismin perinne kuristaa, tukahduttaa, raatelee, painaa ja vahingoittaa meitä eniten. Tästä perinteestä on mahdoton päästä eroon heti, sitä vastaan täytyy taistella väsymättä, sitä vastaan on julistettava ja suoritettava uusi ristiretki, ei kerran eikä kahdesti, vaan monta kertaa.

Miljoonat ja kymmenet miljoonat ihmiset voidaan pelastaa nälänhädästä ja lavantaudilta, pelastus on lähellä, uhkaava nälänhädän ja lavantaudin aiheuttama kriisi voidaan poistaa ja voitaa täydellisesti. Epätoivoon joutuminen olisi järjetöntä, typerää ja häpeällistä. Jos lähdetäisiin yksitellen, hajanaisesti, kukin omin neuvoin pakoon, jotta saataisiin „pelastetuksi oma nahka” tavalla tai toisella, sysäämällä jotenkin heikommat syrjään ja tunkeutumalla itse eteenpäin, niin se olisi rintamakarkuruutta, sairaiden ja väsyneiden tovereiden hylkäämistä, yleisen tilanteen vaikeuttamista.

Olemme luoneet kestäväen perustan Punaiselle Armeijalle, joka on nyt ennen näkemättömien vaikeuksien kautta *murtautunut* Englannin ja Ranskan rikkaimpien miljardöörien tukemien tilanherrojen ja kapitalistien sotavoimien rautaseinän läpi, murtautunut tärkeimmille raaka-ainelähteille, vilja-, puuvilla- ja hiilialueille. Olemme luoneet tämän perustan toimimalla uudella tavalla, tekemällä poliittista valistustyötä rintamalla, olemme luoneet sen armeijamme

kommunistien järjestyneisyyden ansiosta, työväenjoukkojen parhaimmiston antaumuksellisen järjestyneisyyden ja taistelun ansiosta.

Olemme saavuttaneet useita voittoja niin ulkoisella, nimittäin sotarintamalla, kuin myös sisäisellä rintamalla, taistelussa riistäjiä vastaan, taistelussa sabotaasia vastaan, taistelussa sosialismin rakentamiseen johtavan vaikean, raskaan, ohdakkeisen, mutta *oikean* tien puolesta. Täydellinen ja ratkaiseva voittomme ei ainoastaan Venäjän, vaan koko maailman mitassa on lähellä.

Vielä muutama ponnistus — ja me riistäydymme irti nälänhädän lujaoitteisista kourista.

Tehkäämme se, minkä olemme tehneet Punaisen Armeijan hyväksi, vielä kerran ja entistä tarmokkaammin elintarvikevarustelun ja kulkulaitoksen työn elävöittämiseksi, laajentamiseksi ja voimaperäistämiseksi. Koko työntekijäin parhaimmiston tulee olla mukana *tässä* työssä. Jokaiselle, jolla on halua ja kykyä työhön, löytyy paikka, jokainen voi, jos haluaa, auttaa voittamaan järjestyneesti ja joukolla rappio-tilan ja nälänhädän; jokaista aktiivista voimaa, jokaista kykyä, jokaista ammattialaa, jokaista toimialaa, jokaista myötämielistä henkilöä varten voidaan ja täytyy löytää tehtävä tässä elintarvikevarustelun ja kulkulaitoksen työntekijäin *rauhanarmeijassa*, jonka tulee nyt täydellisen voiton saamiseksi tukea Punaista Armeijaa, varmistaa sen voitot ja käyttää niitä hyväksi.

Kaikki auttamaan elintarvikevarustelua ja kulkulaitosta!

N. Lenin

Tammikuun 26 pnä 1919.

„Pravda” № 19,
tammikuun 28 pnä 1919

Julkastaan
käsikirjoituksen mukaan